

[Haustrup Clemmensen.]

Danmark blandt en lang række, i alt 10-11, lande der er undersøgt, i den nederste halvdel, hvad angår netop maskinafskrivninger. Når man så ofte i denne diskussion fra ministerens og fra andre sider understreger, at det, der måske var rimeligt i 1957, da den danske industri endnu ikke var så stærk, som den er i dag, ikke længere kan være rimeligt, synes jeg, ministeren skulle overveje, om de regler, der f. eks. gælder i USA, England og Sverige, altså i stærke industrialisationer, dog ikke var noget, vi burde skele til? Det er jo bl. a. disse landes industrier, som dansk erhvervsliv skal konkurrere med ude på verdensmarkedet, og i disse lande er reglerne gunstigere, endda på visse områder betydelig gunstigere, end de danske regler.

Når ministeren taler om lagernedskrivningerne, burde han også være helt opmærksom på de regler, der f. eks. gælder i vort naboland Sverige, og måske også kaste blikket helt til Schweiz. Det er ikke således, at man sagligt kan fremstille det, som om det er en helt ekstraordinær gavmildhed, der præger den danske lovgivning på disse felter.

Når det yderligere er således, at man gang på gang fra alle sider i dette land med fuld ret taler om, hvor vigtigt det er at kunne opretholde beskæftigelsen og forøge levestandarden, burde man fordomsfrit erkende, at en af forudsætningerne, endda en meget væsentlig forudsætning, for, at vi har kunnet opretholde beskæftigelsen og skaffe nye arbejdspladser, netop er, at der har været de afskrivningsregler, vi her har til debat.

Jeg vil gerne have lov til derudover at understrege, at der som allerede fremført af hr. Alfred Bøgh sidder et afskrivningsudvalg, hvor højt betroede embedsmænd og repræsentanter for de interesserede grupper arbejder med disse spørgsmål. Nu har hr. Alfred Bøgh som sagt allerede været inde på det, men for at ministeren slet ikke skal glemme det, vil jeg også gerne spørge om, hvornår dette udvalg, som er nedsat af ministeren, og som, så vidt det har været fremme, har fået opfordring fra ministeren om både at se på misbrug og på bygningsafskrivningerne, er færdigt, og anmode om en forklaring på, hvad den saglige baggrund er for, at ministeren, inden udvalgsarbejdet

på dette felt er tilendebragt, går til folketinget med sine lovforslag.

Jeg vil gerne yderligere sige, at de 15 pct., man nu foreslår som maskinafskrivninger i anskaffelsesåret, vist i hvert fald ikke er nogen udpræget forenkling eller rationalisering. Men det er vel et af de mindre indgreb, ministeren har foreslået.

Ser man på bygningsområdet, tror jeg, det må være helt rigtigt at sige, at alle disse regler vedrørende bygningsafskrivninger utvivlsomt trænger til en gennemgang, forenkling og rationalisering, og jeg tror, at man ikke mindst efter den seneste udvikling må erkende, at en række af de bygninger, som handelserhvervet har brug for inden for sit forretningsområde, formentlig også burde være afskrivningsberettigede. Jeg tror, det er rigtigt, som det er fremført, at man for nye bygninger med den meget lange afskrivningsperiode på 80 år simpelt hen er ude af trit med den erkendelse, at den tekniske forældelse også på disse bygningsmæssige områder går langt hurtigere. Vi finder derfor både for landbrugs- og for byerhvervene 80 års perioden langt længere end sagligt rigtigt, og også det skal vel indgå i udvalgets overvejelser, når man skal se på bygningsafskrivningsperioden for de ældre bygninger.

Jeg vil gerne, når der er tale om de ekstraordinære bygningsafskrivninger, som ministeren åbenbart ikke er nogen varm ven af, bede om, at man tager i betragtning, at en lang række erhvervsvirksomheder i disse år er nødt til at flytte ud fra bykernen, flytte ud, hvor der er plads til ekspansion, og dér opføre bygninger under meget høje bygningsomkostninger. Jeg tror, at det ikke mindst er denne både erhvervs-mæssige og trafikale udflytning, man rammer ved at gribe så håndfast ind over for de ekstraordinære afskrivninger, som ministeren her har tænkt sig.

Hvad angår spørgsmålet om varelagre, forstår vi helt tydeligt, at det ikke kun er nedskrivninger på køb på bindende kontrakt, ministeren er ude efter. Det er simpelt hen det hele. Det kan man selvfølgelig godt kalde en forenkling og en rationalisering; men det er nu ikke en forenkling, som vi finder sagligt velbegrundet, og da slet ikke når man oven i købet vil gøre det